

HỒI THỨ TƯ

HUYỀN THIẾT LỆNH TRONG TAY TIỂU CÁI

An Phụng Nhật quyết định chủ ý rồi lập tức lên ngựa ra đi. Ngựa của hắn không nhanh bằng đôi tuấn mã của vợ chồng họ Thạch. Hơn nữa hắn không muốn họ muốn tới gần nên cho ngựa đi thong thả vì thế mà Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu lục soát thi thể Ngô đạo Nhất và tiệm bánh bán xong rồi bỏ đi hắn mới đến Hầu giám tập.

An Phụng Nhật có đôi mắt rất tinh. từ đằng xa, hắn đã nhìn thấy trên nóc nhà có ba người mặc toàn đồ trắng lưng đeo trường kiếm. Coi cách ăn mặc của bọn này, hắn đoán chắc ngoài bọn đệ tử phái Tuyết Sơn gần miền Xuyên Tạng thì không còn ai nữa.

An Phụng Nhật ruổi ngựa gần tới nơi thì thấy ba gã kia để hết tâm trí vào mình như đại địch. Hắn tưởng ba gã này đến tập kích vợ chồng họ Thạch liền nghĩ ngay đến cách mua chuộc cảm tình vợ chồng nhà này, hắn lớn tiếng gọi.

Không ngờ chạy đến nơi thì chẳng thấy tung tích vợ chồng họ Thạch đâu cả. Chỉ có bấy tên đệ tử phái Tuyết Sơn đang bao vây một gã ăn xin nhỏ tuổi.

An Phụng Nhật thấy rất lấy làm kỳ, bất giác đưa mắt nhìn thì thấy gã ăn xin mặt mũi lem luốc mà thần sắc cũng không ra vẻ con người biết võ công. Hắn thấy hắn tử mặc áo trắng luôn luôn đưa mắt ra hiệu cho đồng bọn, liền nhìn lại gã ăn xin một lần nữa.

An Phụng Nhật nhìn thấy trong tay gã có một miếng sắt thì giật mình kinh hãi. Miếng sắt này đen sì tựa như tấm “Huyền Thiết Lệnh” mà các giới võ lâm thường đồn đại. Hắn lại thấy bốn tên áo trắng đứng đằng sau lăm lăm trường kiếm trong tay dường như có ý muốn chiếm đoạt miếng sắt kia.

An Phụng Nhật không kịp suy nghĩ gì nữa vội xoay tay rút Kim đao ra sử chiêu “bát phương tàng đao”. Đồng thời thân binh hắn chuyển động xoay quanh gã ăn xin một vòng.

Thanh Kim đao hoá ra bên tả một đao, bên hữu một đao, trước một đao sau một đao. Chỉ trong nháy mắt tám phương hiện ra hai mươi bốn đao mà bóng đao nào cũng chỉ cách gã ăn xin chừng nửa thước, thành ra quanh mình gã bao bọc toàn bóng đao.

Gã ăn xin thấy ánh đao chói mắt sợ quá toàn thân run lẩy bẩy. Gã oà lên khóc.

Giữa lúc gã ăn xin buông tiếng khóc thì bấy tên áo trắng đều vung trường kiếm ra thành một làn kiếm quang. Làn kiếm quang này bao vây lấy An Phụng Nhật

cùng gã ăn xin. Bây giờ luồng bạch quang vây ở vòng ngoài lớn hơn, trong vòng này lại có một vòng nhỏ ánh vàng. Giữa vòng nhỏ ánh vàng lại có gã ăn xin đang khóc rống lên, nước mắt mũi đầm đìa.

Bảy tên áo trắng đang dùng trường kiếm bao vây An Phụng Nhật cùng gã ăn xin, chưa dám tấn công thì bất thành linh tiếng vó ngựa dồn dập lại vang lên. Một con ngựa trắng một con ngựa đen từ trên đường quan đạo phía tây lao tới. Chính là vợ chồng Thạch Thanh trở lại.

Nguyên hai người đang ruổi ngựa vào thành Biện Lương thì thấy bọn đệ tử phái Tuyết Sơn xuất hiện. Hai người động tâm liền lập tức giục ngựa quay trở lại.

Còn ở đằng xa Thạch Thanh đã la lên:

-Tuyết Sơn bằng hữu! An trại chủ! Các vị đều là những người biết điều. Có chuyện gì xin lấy lời lẽ nói với nhau, chớ nên làm tổn thương hoà khí.

Hán tử đứng đầu bảy tên đệ tử phái Tuyết Sơn người cao lớn dơ thẳng thanh trường kiếm lên. Cả bảy tên đồng thời dừng kiếm lại, nhưng vẫn đứng vây quanh An Phụng Nhật.

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu bây giờ đã nhìn thấy tay gã ăn xin cầm một miếng sắt đắt giá la lên một tiếng:

-Úi chà!

Tuy hai người chưa hiểu rõ đó có phải là vật mình muốn tìm hay không nhưng trong lòng đã cực kỳ hồi hộp.

Thạch Thanh hỏi:

-Tiểu huynh đệ! Trong tay chú em có vật gì đó? Cho ta coi một chút được không?

Y biết rằng An Phụng Nhật tất không dám ngăn trở. Chỉ cần gã ăn xin đưa cho là được. Y quyết định chủ ý rồi vừa nói vừa tiến vào giữa. Vòng vây bảy thanh kiếm một lưỡi đao để toan lấy miếng sắt, y tự lượng bọn đệ tử phái Tuyết Sơn không ngăn cản nổi mình.

Gã hán tử cao lớn mặc áo trắng lại lên tiếng:

-Thạch trang chúa! Trong vụ này, bọn tại hạ là người đến trước.

Mẫn Nhu nói ngay:

-Cảnh sư huynh! Sư huynh thử hỏi chú bé coi đỉnh bạc ở dưới chân y có phải là của ta đã cho không? Cái đó đủ chứng minh ai đã đến trước.

Câu này là một chứng cứ hùng hồn. Nàng đã cho bạc gã ăn xin, dĩ nhiên là nàng phải đến trước bọn áo trắng nhiều.

Gã hán tử cao lớn họ Cảnh tên Vạn Chung. Cảnh Vạn Chung là một tay cao thủ trong hàng đệ tử thứ hai của phái Tuyết Sơn. Gã nói:

-Thạch phu nhân! Dù hiền khang đệ có đến trước và cho bạc chú em này thật, nhưng Huyền thiết lệnh là do bọn tại hạ nhìn thấy trước.

Ba tiếng “Huyền thiết lệnh” vừa thốt ra khỏi cửa miệng Cảnh Vạn Chung thì Thạch Thanh, Mẫn Nhu và An Phụng Nhật đều run lên lảo đảo:

-Quả nhiên là Huyền thiết lệnh!

Sáu tên đệ tử phái Tuyết Sơn kia cũng lộ vẻ kinh hãi.

Thật ra thì cả bảy tên chưa một ai nhìn thấy miếng sắt trong tay gã ăn xin. Nhưng chúng thấy vợ chồng họ Thạch cùng Kim đao An trại chủ tỏ vẻ nghiêm trọng, chúng mới đoán vật ấy là Huyền thiết lệnh.

Mặt khác Thạch, Mẫn, cũng nghĩ rằng bọn Cảnh Vạn Chung biết nhiều hiểu rộng lại là những người tinh tế nhanh nhẹn đã nhìn thấy tấm thiết bài từ trước, chứ không phải chúng nói ngoa.

Thế rồi cả mười người chẳng ai bảo ai đều xòe tay ra trước mặt gã ăn xin nói:

-Chú em! Chú hãy cho ta!

Cả mười người tự ràng buộc nhau, nên không ai hạ thủ cướp đoạt, vì họ biết rằng nếu dùng cường lực thì dĩ nhiên bất lợi. Một là những người kia không chịu tất xảy ra cuộc tranh phong, hai là không được danh chính ngôn thuận. Ai cũng mong rằng gã ăn xin tự cầm miếng sắt đưa cho mình.

Gã ăn xin có ngờ đâu cả mười người cùng muốn lấy cái miếng sắt vô dụng, nó làm cho gã suýt nữa phải gãy cả hàm răng, tuy gã ngừng khóc nhưng vì hoang mang luống cuống nên nước mắt lại tràn ra.

Bất thành linh một thanh âm trầm trầm trầm cất lên:

-Người cho ta quách!

Một bóng người nhảy vào trong trường, dơ tay ra cướp lấy miếng sắt trong tay gã ăn xin. Những người kia liền la lối:

-Để xuống!

-Làm gì thế!

-Người thật là lớn mặt! Cút đi!

Mỗi người một câu quát mắng rồi vừa đao vừa trường kiếm đồng thời vung lên nhằm đánh xuống bóng người vừa mới đến.

An Phụng Nhật đứng gần gã ăn xin nhất vung đao ra chiêu “Bạch hồng quán nhật” chém xuống đầu người đó.

Bảy tên đệ tử phái Tuyết Sơn luyện tập rất tinh thực. Bảy cây kiếm ra tay đâm vào những phương vị khác nhau của người đó. Dù người đó có tránh được trên vai cũng không tránh được dưới chân, giữ được trung bàn thì để hở hạ bàn hay thượng bàn.

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu chưa nhìn rõ người đó là ai nên không muốn hạ độc thủ. Hai thanh kiếm vạch thành hình bán nguyệt. Kiếm quang lấp lánh bao bọc lấy người đó.

Bỗng nghe một tràng tiếng leng keng vang lên. Người kia vung tay mấy cái. Không biết y dùng thủ pháp ghê gớm gì mà chỉ trong chớp mắt đã đoạt được thanh Kim đao của An Phụng Nhật cùng bảy thanh trường kiếm của bọn đệ tử phái Tuyết Sơn.

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu thấy hổ khẩu tê nhức, suýt nữa rút kiếm. Hai người hốt hoảng vội lùi lại. Thạch Thanh sắc mặt lợt lạt còn Mẫn Nhu thì mặt lại đỏ bừng.

Vợ chồng Thạch trang chúa ở Huyền tố trang một khi đã song kiếm hợp bích thì có thể nói là thiên hạ vô địch. Thế mà bây giờ bị người đó chỉ dơ ngón tay búng vào mũi kiếm một cái mà thanh kiếm trong tay hai người suýt nữa bay đi. Từ trước tới nay hai người lâm địch chưa từng gặp hoàn chẵn thất bại như hôm nay.

Thạch Thanh cũng Mẫn Nhu trong lòng cực kỳ kinh hãi, nhìn ra thấy một lưỡi kim đao, bảy thanh trường kiếm đã cắm xuống quanh mình người đó thành một vòng vây.

Người mới đến này mặc áo bào xanh, râu ngắn vào trạc mười tuổi. Mặt lão ẩn hiện một thanh khí, lộ vẻ vui mừng khôn xiết.

Thạch Thanh chợt nhớ tới một người liền buột miệng la lên:

-Phải chăng tôn giá là chủ nhân Huyền thiết lệnh?

Người kia cười khà khà nói:

-Hắc bạch song kiếm tại Huyền Tố trang được người giang hồ kêu là kiếm thuật thông thần, quả nhiên danh bất hư truyền. Lão phu vừa lấy tám phần lực lượng chia ra đối phó với tám vị bằng hữu. Còn phần thứ chín để đối phó với Hiền khang Lệ, mà không đoạt được binh khí của hai vị. Hỡi ôi! Công phu “đàn chỉ thần thông” của lão phu ngày nay không dùng được nữa, vì “đàn chỉ” thì có mà thần thông thì không. Xem chừng phải mười năm khổ luyện nữa, chưa chắc đã thành công.

Thạch Thanh nghe lão nói thì không còn hoài nghi nữa, liền chấp tay nói:

-Vợ chồng tại hạ chuyến này đến Hà Nam là có ý định lên Ma thiên Nhai để bái kiến tôn giá. Dù nguyện vọng chưa thành, may lại có duyên được gặp tôn giá nơi đây thì chuyến đi này không đến nỗi vô ích. Vợ chồng tại hạ bất tài, kiếm thuật thô thiển, đối với con mắt của tôn giá không bỏ làm trò cười. Bữa nay tôn giá thu được Huyền thiết lệnh về thật là đáng mừng. Vợ chồng tại hạ xin cung hỉ.

Bọn đệ tử phái Tuyết Sơn nghe Thạch Thanh nói vậy thì đoán ngầm trong bụng:

-Chẳng lẽ lão mặc áo xanh này lại là chủ nhân Huyền thiết lệnh mang biệt Tà Yên Khách ư ? Coi mặt mũi lão không giống như tay đại cao thủ mà hết thấy người võ lâm nghe đến tên tuổi đều phải kinh hồn đáng tử. Nhưng lão vừa ra một chiêu thức đã đoạt ngay được trường kiếm của bọn mình, không đúng lão thì còn người thứ hai nào như vậy nữa?

Bảy người ngơ ngác nhìn nhau lẳng lặng không ai lên tiếng.

An Phụng Nhật chấp tay nói:

-Vừa rồi tại hạ mạo phạm hổ oai. Bây giờ xin có lời tạ lỗi.

Người áo xanh này chính là Tà Yên Khách ở Ma thiên Nhai. Tà Yên Khách cười ha hả nói:

-Theo luật lệ ngày thường của lão phu thì các người đã dùng thứ binh khí gì để công kích lão phu là lão phu phải trả bằng thứ binh khí đó. Tỉ dụ như người dùng Kim đao chém vào vai bên tả của lão phu thì đương nhiên lão phu cũng dùng lưỡi Kim đao đó để chém vào vai tả người.

Lão cười nói tới đây rồi cầm miếng sắt tung lên một cái, tùm tùm cười nói tiếp:

-Nhưng hôm nay lão phu đã tử tế nhiều. Nhất đao đó hãy gửi lại.

Rồi lão trở vào, từng tên một trong bảy tên đệ tử phái Tuyết Sơn nói:

-Người đâm vào ngực lão phu.

-Người đâm vào ngực huyết “hoàn khiêu” ở đùi lão phu. Người đâm vào lưng bên trái lão phu.

-Người chém vào đùi lão phu...

Bảy tên đệ tử phái Tuyết Sơn nghe lão nói đúng từng chiêu thức một không sai chút nào thì trong lòng cực kỳ kinh hãi. Trong lúc cấp bách mà lão thấy được rõ ràng từng người một ra chiêu và lại nhớ một cách rất rành mạch. Nguyên một điểm này cũng đủ tỏ nhỡn lực cùng ký ức của lão trên đời không ai bì kịp.

Bỗng lại nghe lão nói tiếp:

-Tất cả những món đó lão phu hãy ghi vào trong dạ. Lúc nào nổi hung lên sẽ đến đòi nợ các người.

Trong bọn đệ tử phái Tuyết Sơn, một tên lùn nhất lớn tiếng nói:

-Chúng ta tài nghệ chẳng bằng lão đành chịu thua kém rồi. Lão còn nói mát làm chi ? Bất tất lão phải ghi vào sổ nợ, đâm ta một nhát đi cho rồi ! Ai hơi đâu mà để món nợ đó trong dạ được.

Gã này tên gọi Vương Vạn Nhận, tính khí cương cường mà lại cố chấp. Gã biết mình không địch nổi thì đành chịu, nhưng không muốn để ai mỉa mai đến người phái Tuyết Sơn.

Tà Yên Khách gật đầu nói:

-Hay lắm!

Rồi lão rút lấy thanh trường kiếm của Vương Vạn Nhận đâm ra luôn.

Wương Vạn Nhận vội nhảy lùi ra phía sau để tránh. Ngờ đâu thế kiếm của Tạ yên Khách thần tốc phi thường. Người Vương Vạn Nhận còn lơ lửng trên không, mũi kiếm đã đụng vào trước ngực gã. Tạ yên Khách rung tay một cái rồi thu kiếm về.

Wương Vạn Nhận hai chân chấm đất, thấy trước ngực mát rượi liền cúi xuống coi bất giác kêu lên một tiếng:

-Ủi chà!

Gã thấy ngực mình hở ra một lỗ tròn bằng chén trà, thì ra Tạ yên Khách lúc rung tay đã dùng mũi kiếm khoét một vong tròn ở trước ngực gã. Ba lần áo gã mặc đều bị khoét hết để hở cả thịt ra, tựa hồ đã dùng kéo cắt một lỗ tròn. Giả tí lão ra tay nặng hơn chút nữa thì đã khoét sâu vào đến trái tim gã rồi.

Wương Vạn Nhận sợ xám mặt lại, ngậy người ra.

An Phụng Nhật thì trong lòng bội phục vô cùng. Hắn không nhìn được, bật lên tiếng hoan hô:

-Hảo kiếm pháp!

Nói về phóng kiếm cho đúng bộ vị, kinh lực ra cho vừa vặn thì chiêu thức của Tạ yên Khách vừa rồi, vợ chồng Thạch Thanh nếu cố gắng cũng có thể làm được. Nhưng kiếm thế đi mau lẹ khiến cho đối phương biết rõ chỗ nào mà vẫn không tránh né được thì Thạch Thanh và Mẫn Nhu tự biết mình không bao giờ bì kịp.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, trong lòng vừa khó chịu vừa hối tiếc. Họ lẩm bẩm:

-Võ công lão này thiệt là kỳ dị không biết đến đâu mà lường! Mình thật vận xui. Giả tí đến sớm một bước thì đã lấy được Huyền thiết lệnh rồi, làm gì mà chẳng trả xong đại mối thù kia?

Tạ yên Khách hắng giọng một tiếng, rồi cất bước đi luôn. Một thiếu nữ trong bọn đệ tử phái Tuyết Sơn đột nhiên la lên:

-Tạ tiên sinh! Khoan đã!

Tạ yên Khách quay lại hỏi:

-Chuyện gì vậy?

Thiếu nữ này tên là Hoa Vạn Tử, nàng đáp:

-Vừa rồi tôn giá đã nương tay không hạ sát Sư ca tại hạ, cả phái Tuyết Sơn cùng đội ơn sâu nhưng tại hạ muốn hỏi một câu: Tôn giá cầm miếng sắt đó phải chăng là Huyền thiết lệnh?

Tạ Yên Khách vẻ mặt ngạo nghễ hỏi lại:

-Phải thì sao? Mà không phải thì sao?

Hoa Vạn tử đáp:

-Nếu không phải là Huyền Thiết lệnh thì tôn giá có điều lầm lỗi đó.

Cảnh Vạn Chung quát lên:

-Hoa sư muội! Không được nhiều lời!

Bỗng thấy Tạ yên Khách mặt nổi gân xanh rồi bình tĩnh lại.

Mọi người đều biết Tạ yên Khách tâm tính tàn nhẫn hiếu sát, hốt hỉ hốt nộ, làm việc gì đều tự ý mình, cả hắc đạo lẫn bạch đạo không biết bao nhiêu hảo hán chết về tay lão. Võ công lão thật là ghê gớm mà hành tung lại không nhất định. Tuy có nhiều người muốn tìm lão để báo thù mà không hiểu tại sao họ đều bị chết dọc đường. Những năm gần đây, kẻ thù của lão đều bị lão giết cho kỳ hết, còn một số biết rằng không địch nổi đành bỏ ý niệm báo thù. Bữa nay lão bị mười người vây đánh mà không đả thương một ai thì lão đã trở nên đại từ bi lắm rồi.

Hoa Vạn Tử không biết trọng khinh dám thốt ra lời xúc phạm. Chẳng những bọn đồng môn phái Tuyết Sơn đem lòng khiếp sợ mà vợ chồng họ Thạch cũng lo thay cho nàng đến toát mồ hôi.

Tạ yên Khách dơ cao tấm thiết bài lên lớn tiếng niệm:

-Này lệnh Huyền thiết, cầu đâu nghiệm đó!

Lão xoay tấm thiết bài lại niệm tiếp:

-Tấm Huyền Thiết lệnh này thật hiếm có. Dao kiếm chém vào cũng không sút mẻ.

Lão nói xong lượm một thanh kiếm ở dưới đất chém vào thiết bài đánh choang một tiếng. Thanh trường kiếm gãy làm hai đoạn, đoạn trên văng đi tấm thiết bài vẫn không bị mảy may dấu vết nào cả.

Lão sa sầm nét mặt lớn tiếng hỏi:

-Còn ta lầm lỗi ở chỗ nào?

Hoa Vạn Tử đáp:

-Tiểu nữ được nghe các bạn giang hồ nói rằng: Tạ tiên sinh có ba tấm Huyền Thiết bài đã chia ra để tặng những người có ơn với Tạ tiên sinh. Ba người được Tạ tiên sinh tặng cho thiết bài và dặn giữ lệnh bài đó để phòng khi có việc gì dù khó đến đâu, tạ tiên sinh cũng làm thay cho được tới nơi. Điều đó có thật không?

Tạ yên Khách đáp:

-Đúng thế! Vụ này trong võ lâm còn ai không biết?

Lão vừa nói vừa ra chiều đắc ý.

Hoa Vạn Tử nói:

-Tiểu nữ nghe nói trong ba tấm Huyền Thiết lệnh thì hai tấm đã quay về tiền bối rồi. Nhân thế mà võ lâm xảy ra hai việc kinh thiên động địa. Thiết bài này là cái cuối cùng, có phải thế không?

Tạ yên Khách nghe nàng nói “nhân đó mà xảy ra hai vụ kinh thiên động địa” thì sắc mặt đã hòa hoãn lại dường như lấy làm vừa ý. Lão đáp:

-Phải rồi! Ông bạn được ta tặng tấm Huyền Thiết lệnh này qua đời đã lâu. Bản lãnh y rất cao cường chả có việc gì y không làm nổi. Vậy tấm bài này không được việc gì cho y. Y chết rồi lại không có con cái, nên lệnh bài này mới lọt vào tay kẻ khác. Mấy năm nay bao nhiêu người liều mạng đi tìm kiếm nó với mục đích là để sa□ lão phu làm cho họ một việc thật lớn. Ha ha! Ngờ đâu bữa nay lão phu lại thu được nó về một cách dễ dàng, lão phu thu được lệnh bài rồi thì các bạn giang hồ không khỏi có chút thất vọng. Nhưng lão phu nghĩ đó cũng là một điều may để ai nấy đều tai qua nạn khỏi.

Lão nói tới đây vung chân đá cái thầy Ngô Đạo Nhất ra xa mấy trượng và nói tiếp:

-Người đã được lệnh bài, chưa kịp đem đến để phiên ta thì chính người đã thành cái đích cho bao nhiêu cặp mắt theo dõi. Bọn người võ lâm chẳng ai không muốn giết người cho sướng tay, chẳng ai không muốn đoạt được lệnh bài, đến Thạch tranh chúa ở Huyền tố trang là người hiền đức còn chưa thoát được khỏi vòng trần tục, huống chi người khác. Ha ha! Ha ha!

Câu nói sau cùng của lão đầy vẻ mỉa mai. Thạch Thanh nghe lão nói câu này bất giác then đỏ mặt lên. Ở trong võ lâm, y là người nhẵn nại đã quen, không hay nổi cơn tức giận. Hơn nữa bề ngoài tuy y ăn nói với ai cũng niềm nở, lịch sự mà y nói câu gì mọi người cũng nghe theo, không một ai phản kháng. Không ngờ bữa nay y bị Tạ yên Khách mỉa mai ra mặt. Con người càng bình tĩnh cao ngạo bao nhiêu, lúc bị mất mặt lại càng mất mặt bấy nhiêu.

Mẫn Nhu tức quá, sắc mặt lợt lạt, nàng không ngớt ngó lên vẻ mặt Thạch Thanh. nếu nàng thấy lang quân có ý muốn rút kiếm là lập tức nàng sẽ liều mạng với Tạ Yên Khách. Tuy nàng biết rõ mình không địch nổi nhưng nỗi căm tức này càng không thể dằn lòng được.

Bỗng nghe Tạ yên Khách lại nói:

-Vợ chồng Thạch tranh chúa là bậc anh hùng hào kiệt, dù tấm Huyền Thiết lệnh này có lọt vào tay hai vị cũng chỉ kêu lão phu phải bôn ba vất vả làm một việc khó khăn mà thôi. Nhưng nó mà lọt vào tay kẻ tiểu nhân vô liêm sỉ có thể bắt lão phu tự chặt chân tay, sống không được chẳng chết cho mới thật là khổ. Dù ai đến có yêu cầu lão phu phải tự sát, nếu lão phu không nghe thì ra đã tự mình huỷ bỏ lời “cầu đâu nghiệm đấy”. Thế là lão phu vận đỏ nên mới thu hồi được lệnh bài một cách dễ dàng. Ha ha!

Tiếng cười của lão làm rung động cả mái nhà.

Trong Hào giám tập, có mấy chàng thanh niên lớn mật dám chọc cửa sổ dòm trộm ra. Họ vừa nghe tiếng cười rùng rợn của Tạ yên Khách thì đều rút đầu vào người run lên bần bật.

Hoa Vạn Tử tuy còn nhỏ tuổi, nhưng là người gan dạ. Nàng lớn tiếng nói:

-Ngày trước Tạ tiên sinh đã ra lời thề độc là bất luận lệnh bài lọt vào tay ai mà đem đến, đều được tiên sinh làm theo như ý sở cầu. Dù kẻ đó có oán thù đến bảy đời cũng không gia hại...

Nàng nói đến đây thì số người xem gia tăng lên nhiều. Bọn Phùng Chấn Võ, Bản không đạo nhân, Chu Mục cũng đã tới nơi.

Hoa Vạn Tử lại hỏi:

-Tám bài này Tạ tiên sinh lấy được ở trong tay chú nhỏ kia mà sao tiên sinh không giải quyết cho chú một vấn đề khó khăn?

Tạ Yên Khách cười phì một tiếng rồi nói:

-Gã ăn xin đó là cái cóc gì ? Tạ yên Khách này mà đi nghe lời thằng nhỏ ăn xin thì buồn cười chết mất!

Hoa Vạn Tử đồng dạng nói:

-Các vị bằng hữu đã nghe thấy chưa ? Té ra Tạ tiên sinh biểu chú nhỏ hành khất kia không phải là người, nên không đáng kể.

Tạ Yên Khách mặt lại xanh lè, lão lẩm bẩm:

-Con nha đầu này thật là đáo để. Nó làm cho mình đến phải mất mặt và khiến cho người ta nói sau lưng là mình không trọng chữ tín.

oOo